

Šachy mezi Břevnovem a Nuslemi

I.

Zkrat, šachmat, žatva hlav. A hanba.

Co je mu líto, odletí s dámskými podvazky
směrem na okno, které však ven nic nepustí,
venku je pořád ještě slušné město,
ještě není ani tma a luna se zatím nahřívá,

stejně tak bledá žena pod ním.

Dost dobře netuším, co chtějí podnikat,
když každý lásce toho druhého vyrazil zuby
už v poledne, když to, čím chtějí ji živit,
je ubohá nažvýkaná skýva,

a už i sliny prchají před olíznutými prsty.

Zdekoval bych se také, ale říkám si:
Nebud' hysterický, vláha a mír tvých úst
budiž milosrdnou dělohou,
kdyby těm dvěma vyschla konverzace,

a proti tsunami zla zkusil bych růst,

kdyby ona odešla a on pěstí praštil zed',
ale, víte, Břevnov není moje čtvrť,
a navíc je zde to okno, které ven nic nepustí,
přiložím-li jakýkoli scénář na tabulku skla,

shoří pod západem slunce,

na rozdíl od těch dvou, kteří přežijí,
neboť jejich chladných zbraní zteč
postrádá jakoukoli taktiku,
a dost možná, že válčím tu jen já.

Žatva hlav, šachmat a zkrat, hanba.

II.

A bude mi teprve naloženo,
vezmu-li to domů pěšky přes Vltavu,
protáhnu-li svoji simultánní exhibici
pěti sty šestnácti metry Karlova mostu,

pohledy svatých bude mi naloženo tak,
že přinutí mě vystříhnout živou lidskou sochu,
abych se nepropadl do hlubšího pekla,
než je mé patro dva tisíce dvacet,

než jsou mé a vaše sirény z těch Břevnovů
jako zvukový doprovod transmutace okovů,
stažený ocas psa, z jehož vyceněné tlamy
bude jemně vyrážena šelma.

Napíšu ti, kde trčím,
prosím přijď a líbej.